XXVI. évf. 2. szám 2014. március-április

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Mc Vicar: Szeretsz-e engem?

A „Vándor" meséje

Paul Hubert: Taníts meg az önmegtagadásra!

„A világ újjászületését csak az újjászületett ember tudja létrehozni. Az, akinek a szívében Isten él, az más szemmel nézi a dolgokat, más szándékkal viszonyul hozzájuk, és más érzéssel adja tovább lelki értékeit”. (k.i.)

Fotó: Medjugorje (D. Eszter)

Jézus a feltámadás és az élet!

Az emberiség történetében két mondat hangzott el, amely megváltoztatta az emberek szívét. Két mondat, amely félelmetes lehetőséget nyilvánított ki a lelki élet számára. Az egyik így hangzott: vegyetek a tiltott fa gyümölcséből, mert akkor olyanok lesztek, mint az Isten (vö. Ter 3,4-5). A másik így szólt: *„vegyétek és egyétek, mert ez az én testem!* (Mt 26,26) *Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az bennem marad és én őbenne."* Az elsőt a sátán mondta és lázadásra szított, szakadj el Istentől és a saját erődből légy istenné. Ezzel romba döntötte az ember lelki kultúráját és elindította a gonoszságnak, a pusztításnak és a gyűlöletnek az áradatát. A másodikat Jézus mondta az utolsó vacsorán: ember, fogadj el engem, jöjj hozzám, én megajándékozlak téged önmagammal. Ha akarod, benned fogok élni, és örök életet adok neked!

1. Isten él bennünk!

Az Úr testének és vérének vétele azt eredményezi, hogy azzá változunk át, amit magunkhoz veszünk. A feltámadt Jézus él minden emberben, aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét. Ennek az új lelki életnek a tápláléka az Oltáriszentség, görög szóval: Eucharisztia. A keresztségben csak a lehetőségét kaptuk meg annak, hogy új emberré legyünk. Ez a lehetőség az Eucharisztia erejéből kezd fejlődni, hogy a bűnbánaton, tisztuláson, önmagunk megtagadásán keresztül érlelődjön meg az új ember, aki már egészen Krisztus követője akar lenni. Lehet, hogy kívülről minden a régi: a törékenység, a szenvedés, a próbatételek – de most már minden Krisztusban történik. Bármi ér bennünket: siker vagy sikertelenség, öröm vagy bánat, mindennek meglátjuk a célját Krisztusban. Testének vétele átalakítja halálba hulló testünket és hasonlóvá teszi feltámadt testéhez.

2. Hogyan történik ez?

Nagyon egyszerű! A teljesség mindig arra felé törekszik, amerre hiányt észlel, és kiáradt feléje. Amikor egy tudós találkozik a tudásra szomjazóval, aki kitárja előtte a szívét, vagy a szent életű találkozika bűnössel, aki vágyakozik a tisztaságra – ott mindig történik valami. Az élet átadásra kerül, kiárad. Így történik ez Jézussal is. A szentáldozásban az isteni élet teljességével találkozunk, és ha kitárjuk előtte szívünket, Ő betölti jelenlétével. Így válunk lelki emberré. Amikor Jézust befogadjuk, az átalakulás kegyelmét fogadjuk be, amely által legyőzhetjük önzésünket és önzetlenné válunk! Ha haragos volt a természetünk, Jézus megtanít az Ő szelíd természetének követésére. Ezért mondta: *„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű"* (Mt 11,29).

3. Jézus küldetést ad!

Mit kell tenni a megújult életünkkel? Tovább kell adni! A világ nem kész épület, amelybe csak bele kell költözni. A világ az emberrel való találkozásban átalakul. Ezért írja Pál: *„A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja"* (Róm 8,19). A világ újjászületését csak az újjászületett ember tudja létrehozni. Az, akinek szívében Isten él, más szemmel nézi a dolgokat, más szándékkal viszonyul hozzájuk: más érzéssel adja tovább értékeit. Az emberi szívben levő jó széppé és derűssé teszi a világot. Így szemlélve az életet látjuk csak igazán kibontakozni az Eucharisztia kozmikus távlatait. Nemcsak egy szentség a többi közül, amely közvetíti Isten kegyelmét az egyénnek, hanem egy kozmikus ajándék, amit azért kaptunk, hogy a teremtett világba belevigyük Krisztus jelenlétét – és ezáltal átváltoztassuk azt! Amikor részt veszünk a nagyheti liturgián, vagy a vasárnapi szentmisén, gondoljunk Jézus világot átalakító tervére. A szent kenyérben ott van Jézus egész élete: szenvedése, halála és feltámadása. A szentáldozással elfogadjuk Jézus meghívását: **„Jöjj hozzám!"** Ez a meghívás küldetést is jelent: **„Menj és változtasd át a világot, szenvedéseddel, életáldozatoddal, imáiddal szórd szét kegyelmeimet! Hatalmat adok neked, hogy szebbé tedd a földet!"**

Katona István főszerkesztő

Isten irgalmas szeretete szól hozzánk!

Don Bosco, más néven Bosco Szent János, egyházunknak egy csodálatos szentje. Nagyon szerette a gyermekeket, és főleg segíteni akarta őket, hogy jók legyenek és a keresztény hitben és a keresztény életben növekedjenek. Ezért elmagyarázta nekik, hogy milyen fontos a bűnbánat szentsége, milyen fontos a szentgyónás. És hogy ezt jobban megértsék, egyszer elmesélte a gyermekeknek egyik különös álmát.

Azt álmodta Bosco Szent János, hogy a templomban van egy sereg gyermek között, akik szentgyónásra készülve körülvették a gyóntatószéket. A gyermekek közül többen három zsinórt viseltek a nyakuk körül, melyen ő nagyon megdöbbent, és megkérdezte egyikőjüket: Miért hordod a nyakadban azokat a zsinórokat, miért nem veszed le? Nem tudom levenni – mondta a gyermek. Valaki tartja őket a hátam mögött. Bosco Szent János még közelebb ment hozzá és látta, hogy a háta mögül két hosszú szarv nyúlik ki. Jobban odanézett és észrevette, hogy egy csúf, borzalmas ábrázatú lény szorítja karmai közé a zsinórokat.

Rögtön elküldött Bosco Szent János egy kis ministránst, hogy hozza el a szenteltvizes edényt. Közben meglátta, hogy még számos gyermek háta mögött is ott van a szörny. Meglengette a szenteltvíz hintőt, mint valami fegyvert, és megkérdezte az egyik lénytől:

– Ki vagy te? Mit csinálsz azzal a három zsinórral? Beszélj, mert különben rád öntöm az összes szenteltvizet!

A lény ijedten összehúzta magát és így válaszolt:

– Az első zsinór visszatartja a gyermekeket attól, hogy minden bűnüket meggyónják. Elég az, hogy úgy szégyelljék, amit tettek, hogy ne merjék elmondani.

– És a második? – kérdezte Bosco Szent János.

– A második? Eltüntet a lelkükből minden bűnbánatot.

– És a harmadik?

– Ezt nem akarom megmondani – válaszolta a szörny.

– Akkor pedig megfürdetlek a szenteltvízben – mondta Bosco Szent János.

– Nem, nem! – kiáltotta a szörny. Elárulom: a harmadik zsinór meg akarja akadályozni a gyermeket abban, hogy tiszta szívből megfogadja: többet nem tesz rosszat, és meghallgassa a gyóntató pap szavait.

Miért mondtam el ezt a történetet? A Húsvét utáni vasárnap irgalmasság vasárnapja, ami a bűnbánat ünnepe is. Annak az ünnepe, hogy a mi jóságos Atyánk végtelenül irgalmas. **Nincs olyan bűn, amit ne akarna, s ne tudna megbocsátani.**

Ha most itt elindulnánk a szentmise végén kifelé a templomból, s ott állna két ember a templom bejáratánál, és föltenne mindannyitoknak egy kérdést: Mitől félsz a legjobban? Mit válaszolnál? Kicsit gondolkodj el magadban, mitől félsz a legjobban? Mi az, ami a számodra a legnagyobb félelmet okozza? Vajon milyen válaszok születnének? Betegségtől, lelki, vagy fizikai fájdalomtól, különböző szenvedésekből? Munkanélküliségtől, kudarcoktól? Magánytól, szeretteink elvesztésétől, önmagunk halálától? Mennyi minden van, amit mondhatnánk.

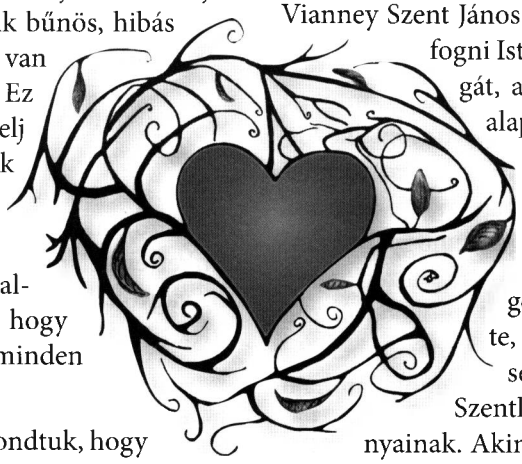
De figyelj csak! Amiket elsoroltam, azok mind, mind, nagyon nehéz és küzdelmes dolgok, de nem kell tőlük félni. Nem kell tőlük félni, hiszen maga Szent Pál apostol is mondja, hogy az istenhívőknek minden a javukra válik. Amiket felsoroltam az előbb, azokat mind meg lehet élni Isten szeretetében. Nem könnyű, de meg lehet. Amikor erre törekszünk, és odatesszük Istennek a kezébe mindezeket a küzdelmeket és fájdalmakat, akkor ezek egy idő után ajándékká lesznek, igazi drágagyönggyé.

A Teremtő azért akar, vagy enged meg mindent az életünkben, hogy a javunkra váljék. Akkor mitől kell félnünk? Egyetlen egy valamitől: ez pedig nem más, mint a bűn. Vajon mennyien válaszoltuk volna azt, hogy amitől a legjobban félek, az a halálos bűn? Miért? Egyedül a halálos bűn képes arra, hogy elvá-

lasszon Isten szeretetétől. Azt lehet mondani, hogy a halálos bűnben élő ember a semmibe hullik. Azt lehet mondani, hogy a halálos bűnben élő embernek komolyan kockán forog az örök élete. Ez a legnagyobb veszély, ami itt a földön bennünket, embereket érhet. Ennél nagyobb veszély és olyan dolog, amitől ennél jobban kellene félni, nincsen.

Ezzel szemben nap mint nap mennyi minden jár a fejünkben. Mennyi mindenre törekszünk, mennyi mindent el akarunk intézni!

Mennyi mindent el akarunk érni! De vajon mit teszünk azért, hogy mindenkor megmaradhassunk Isten szeretetében? Vajon mit teszünk azért, hogy mindig Krisztus tanítása szerint éljünk? És vajon mit teszünk azért, hogy életünk bűnös, hibás részeit végre felszámoljuk? Ez van igyekezetünk középpontjában? Ez életünknek az igazi célja? Figyelj csak! Mi van mögötte? Sok-sok bűn, fájdalom, nehézség?

Ne rettenj meg, mert a te mennyei Atyád végtelenül irgalmas. Azt szokták mondani, hogy minden szentnek múltja, és minden bűnösnek jövője van.

Akkor itt a földön, ha azt mondtuk, hogy mitől kell a legjobban félnünk, a bűntől, legfőképp a halálos bűntől, akkor itt a földön mi számunkra a legnagyobb kincs? Mi számunkra a legnagyobb ajándék? Isten irgalmas szeretete. Aki soha nem azt nézi, mit tettél, sosem azt nézi, honnan jöttél, hanem hogy hova akar elvezetni.

Önmagához hív. Neked is csodálatos jövőd van!Egy csodálatos jövőt álmodott meg számodra a teremtő Isten, de ehhez meg kell fognod a kezét. Két dolog van, amivel megfoghatod Isten kezét: az alázat és a bűnbánat.

Nézd meg, a Szentírás milyen csodálatosan tanúskodik azokról az emberekről, akik a Jézussal való találkozás után teljesen új életet kaptak ajándékba. Lévi, a vámos, Zakeus, Mária-Magdolna, Saul a későbbi Szent Pál, a házasságtörő asszony. Péter, aki háromszor tagadta meg mesterét.

A legszebb új életet ki kapta, kinek ígérte még az Isten, hogy szentté lesz? A jobb latornak mondta: „Még ma velem leszel a paradicsomban."

Minden bűnösnek jövője van. Jézus megbocsátó szeretete megszabadította őket hatalmas terheiktől, felszabadította őket Isten ragyogó szeretetére. Hogy is fogalmaz Jézus? Szent János apostol tanúsága szerint ezt mondja: „Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megmentsem." Szent Lukács szavai szerint ezt mondja Jézus. „Az ember fia ugyanis azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Mit jelent ez? Hogy Isten végtelen irgalmas szeretete lehajol az őszinte bűnbánóhoz és fölemeli, legyen az bármilyen mélyen. Ezek után nem emlékezik soha többé az ő bűneire.

Irgalmasság vasárnapja. Mire hív minket az Isten? Bármi is van a hátad mögött, bármivel is küzdesz, feltételek nélkül bízd a te Megváltódra. Az irgalmas, megbocsátó Istenre, aki mindannyiunknak új életet szeretne ajándékozni. Olyan szépen ír erről Vianney Szent János: Gyermekeim! Föl sem tudjuk fogni Istennek irántunk való nagy jóságát, amellyel a bűnbánat szentségét alapította. Ha azt a kegyelmet kaptuk volna, hogy bármit kérhetünk Krisztus urunktól, sosem gondoltunk volna rá, hogy ezt kérjük. De ő előre látta gyöngeségünket és szeretete arra vitte, hogy megadja azt, amit kérni sem mertünk volna. Vegyétek a Szentlelket! Mondja Jézus a tanítványainak. Akinek megbocsátjátok bűneit, bocsánatot nyer. Azaz: Jézus a mennyei Atya irgalmas szeretetét a tanítványaira bízta, akik mindent otthagytak Jézusért. A tanítványokon keresztül Isten irgalmas megbocsátó szeretete most is közöttünk van, és ragyog a világra.

Papjainkon keresztül a szentgyónásban most is így szól hozzánk Isten: Én feloldozlak téged bűneidből. Bármit is hozol magaddal, ő eltörli, feltételek nélkül, és utána vakon, újra rád bízza önmagát. Akkor ki is számunkra a gyóntató pap? Mi is számunkra a gyóntatószéknek a bejárata? A mennyország kapuja. Tudok-e így tekinteni rá? Tudok-e úgy tekinteni rá, hogy a gyóntató pap által Isten irgalmas szeretete szól hozzánk? Hadd idézzem ismét Vianney Szent Jánost: Lehet itt nektek akár 200 angyal is, nem tudnak föloldozást adni. De a pap, még a legegyszerűbb is, tud. Hatalma van azt mondani: Feloldozlak bűneidből, menj békével! Megdöbbentő, hogy sokszor mennyire nem élünk Isten ezen mindennél értékesebb ajándékával! Főleg nagy ünnepek előtt, karácsonykor vagy húsvétkor. Hányszor kezdik úgy a gyóntatószékben: Atya, egy évvel ezelőtt gyóntam utoljára. Mit mondott Szent Pió atya? Ha nem végez szentgyónást 8 naponta, akkor nem tud meg-

maradni Isten szeretetében. **Vajon élünk-e ezzel a szentséggel legalább havi rendszerességgel?** Hiszen egyik legfontosabb feladatunk: töredelmes, alázatos szívvel Jézus felé közeledni. Ahogy Szent Pió atya mondta: „Gyermekem, ha a világ minden bűnét elkövetted volna, Jézus akkor is megszólítana. Sok bűnöd bocsánatot nyer, mert nagyon szerettél."

Mit jelent akkor számunkra Isten irgalmas megbocsátó szeretete? Hadd fejezzem be egy történettel.

Egy nagyváros főpályaudvara körül megtört életű emberek tömege találkozott minden nap és minden éjjel. Voltak közöttük hajléktalanok, menekültek, kábítószeres, és alkoholista fiatalok. Mindenféle színű és fajtájú emberek voltak közöttük. Az öltözékük rendezetlen, szakadt, és mocskos. A hajuk és a szakálluk ápolatlan. A vonathoz igyekvő utasok messziről elkerülték őket úgy tekintettek rájuk, mint az utca kényszerű tartozékaira. Senki sem foglalkozott velük, pedig mindnek nagy szüksége lett volna valamire. Elsősorban nem pénzre, hanem egy jó szóra, vigasztalásra, egy emberi kézfogásra, hogy újra embernek érezhessék magukat. Annyira sebzett volt a lelkük, hogy önerejükből már nem tudtak volna új életet kezdeni. A sok szerencsétlen sorsú ember közül kitűnt a koszos ruházatú, hosszú ápolatlan hajú fiatal. Ő szemmel láthatóan nem találta a helyét. Le-föl járkált sorstársai között. Az otthon szigora ellen lázadt fel, így került az utcára.

Amikor érezte, hogy rátör a magány, az elkeseredettség és szorongás, elővett a zsebéből egy mocskos, zsíros, gyűrött kis kártyát. Szétnyitotta, elolvasta, és ilyenkor megvigasztalódott. Majd kihúzta magát, és visszanyerte bátorságát. Gondosan összehajtotta a papírt, megcsókolta és visszatette a zsebébe. Vajon mi lehetett erre a kis kártyára írva? Csupán négy szó: a kiskapu mindig nyitva áll. A kártyát a fiúnak az édesapja küldte. Mit jelentenek ezek a szavak? Azt, hogy az édesapa már megbocsátott a fiának, így bármikor hazamehet. Egyik éjszaka meg is tette. A kert kiskapuját valóban nyitva találta. Óvatosan ment föl a lépcsőn a szobájába. Ott megdöbbentette a látvány: az ágya meg volt vetve, rajta pizsama, törölköző, és egy kis kártya, rajta: Isten hozott fiam! Reggel, amikor a fiú felébredt, apja már ott volt az ágya mellett. Egyikük sem tudott megszólalni. Könnyes szemekkel, csendben megölelték egymást.

Számunkra is van kiskapu. Ez a kiskapu nem más, mint a gyóntatószék bejárata. A kiskapu mögött, a gyóntatószékben ott vár bennünket az Atya. Ő már rég megbocsátott, Ő már rég elfelejtett mindent. Csak azt várja, hogy hazatérjünk és mindent újra kezdjünk. Szeretne könnyes szemekkel átölelni minket és azt mondani: Gyermekem, nagyon boldog vagyok, hogy hazajöttél. Mindennél jobban szeretlek téged! Mindenem a tiéd.

Irgalmasság vasárnapja van. Forduljunk a mi jóságos Atyánk felé. Engedjük meg, hogy átöleljen, engedjük meg, hogy megtisztítsa szívünket, lelkünket, engedjük meg, hogy menyegzős ruhába öltöztessen minket és azt az életet ajándékozza nekünk, amit már születésünk előtt megálmodott. Ámen.

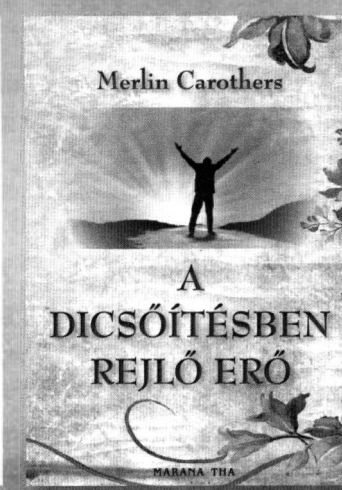
† *Csernáth Zoltán*

ÚJRA KAPHATÓ!

„Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik" (Róm 8,28), ha szeretjük Istent és beleilleszkedünk az Ő tervébe.

Talán bajok vesznek körül? Nehéz körülmények között vagy, éppen egy ilyen helyzettől szorongatva? Fáradoztál-e már azon, hogy megértsd: miért is kerültél ilyen körülmények közé? Akkor most próbáld meg elfogadni, beleegyezve az értelmeddel is, hogy Isten szeretetből adja ezt. Azért engedte meg, mert szeret és tudja, hogy ez a javadat szolgálja. Áldd és magasztald Őt azért, amit most megengedett az életedben. Tedd ezt megfontoltan és tudatosan.

Merlin Carothers: A dicsőítésben rejlő erő

Uram! Taníts meg az önmegtagadásra!

Uram, Te teremtetted a világot, és rendeztél mindent tökéletes harmóniába és szépségbe. Hiszek benned. Uram, a teremtést a beteljesülés felé vezeted, mert ezért alkottál mindent. Remélek benned. A világmindenséget irántunk való szeretetből alkottad és ránk bíztad a teremtményeket. Szeretlek téged. Uram, Te vagy a mi Atyánk, és mindig a legjobbat akarod nekünk. Taníts meg minket az önmegtagadásra, hogy egyre jobban szeressünk, úgy, ahogyan te szeretsz minket!

1. Krisztus igényes. Krisztus másként van már velünk, mint ahogyan az apostolokkal élt, ezért kell böjtölnünk, ahogy ő is mondja. Az Egyház a böjtölés idejét 40 napban határozta meg, ez a nagyböjt. Ez emlékeztet Krisztus megkísértésére, amikor 40 nap és éjjel a pusztában volt, valamint ez a 40 nap azt az időszakot is feleleveníti, amelyet az izraeliták töltöttek a pusztában, hogy megtisztuljanak bűneiktől, mielőtt az Ígéret Földjére léptek.

Ha Krisztust követjük a böjtölésben, az Egyház arra vezet minket, hogy nagylelkűbbek legyünk másokkal, bensőségesebben imádkozzunk Istenhez. A böjt áldozata segít elégtételt adni bűneinkért, és segít elnyerni a szükséges erényeket, hogy helyesen cselekedjünk. A böjt egy útja annak, hogy a múltbéli bűneinkért vezekeljünk, és megerősítsük magunkat lelkileg az önmegtagadásokban, s így jobban szeressük Istent és a többi embert. Senkit ne érjen csalódás: Krisztus igényes. Krisztus útja szűk. Jézus maga sem akarja elrejteni előlünk ezt az igazságot és azt, hogy nehéz Őt követnünk. Arra hív minket, hogy belépjünk a szűk kapun, mert a kárhozat útja széles. Az egész tanítása összefoglalható egy radikális meghívásban: *„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”* (Mt 16,24)

2. Miért kell megtagadni önmagunkat? Az önmegtagadás olyan szó, amely sem a gondolatainkban, sem cselekedeteinkben nem túl gyakran fordul elő. Önmagunkra gondolunk legtöbbször. A **„megtagadás”**-t arra használjuk, ami ellentétben áll velünk. Ám rakjuk össze a két szót és valami rögtön ellenkezik bennünk. Úgy érezzük, jobb, ha témát váltunk. Könnyen leellenőrizhetjük az önmegtagadásunkat: próbáljuk felidézni a legutóbbi tudatosan meghozott áldozatunkat, amelyet Isten vagy mások tetszésére hoztunk.

Aztán idézzük fel, amikor legutóbb azt tettük, ami önmagunknak a legjobban esett. Az Éden kertben történt megkísértés óta az önzésünk ellenünk dolgozik. Ez az oka annak, hogy **önmagunkat jobban szeretjük, mint Istent** vagy a felebarátunkat, és ez a gyökere minden elkövetett bűnünknek. Küzdeni az önzés ellen, Isten és az embertársaim után tenni saját magamat: csak ez segíthet nekünk helyreállítani azt a szeretetet, amelyet Isten elgondolt számunkra, hogy szeressük Őt és a felebarátainkat. A böjt gyakorlása segít megtörni önzésünket, és képessé tesz, hogy ellenálljunk a rendetlen szenvedélyeinknek és érzéseinknek. Ez egy életen át tartó küzdelem, mert igenis harcnak számít, különösen abban a társadalomban, ahol élünk.

3. A megbocsátás csöndje. A kereszt, amely felé Krisztussal együtt haladunk a nagyböjtben, megvilágít mindent, amit teszünk. Volt valaha valaki, aki nagyobb önmegtagadást vitt véghez, mint Krisztus a kereszten? Volt valaki, aki ugyanazt megélte, amit Jézus a Getszemáni-kertben: végignézni az emberiség összes bűnén, amit magára kell venni és meg kell bocsátani?

A megbocsátáshoz Jézusnak hallgatnia kellett, nem panaszkodhatott a lázadásunk miatt. Nekünk is így kell tennünk, amikor ütések érnek minket: meg kell tanulnunk megbocsátani. Ez az egyedüli útja annak, hogy újra egyesüljünk az isteni szeretet kötelékében. Ez az egyetlen dolog, ami megadhatja nekünk a beteljesülést.

Ima: Uram, Kálváriára vezető utad folyamatos megtagadása emberi mivoltodnak, amely kerüli a szenvedést. Segíts, hogy ellenálljak a kísértéseknek, hogy ne futamodjak meg a szenvedések elől. Inkább engedd, hogy ugyanúgy magamra vegyem a szenvedéseket, ahogyan azt Te tetted a lelkek megmentéséért, és alakítsd a szívemet a tiédhez hasonlóvá. Ámen.

Paul Hubert

Szeretsz engem?

Egy nap korán keltem, hogy megnézhessem a napfelkeltét. Ó, a teremtett világ szépsége leírhatatlan! A napfelkeltét figyelve dicsőítettem Istent csodálatos alkotásáért. Amint ott ücsörögtem, egyszerre megéreztem az Úr jelenlétét.

– **„Szeretsz engem?"** – kérdezte tőlem.

– „Hát persze, Uram!" – válaszoltam. – „Te vagy az én Uram és Megváltóm!"

Akkor továbbkérdezett:

– „Ha mozgássérült lennél, akkor is szeretnél?"

Meglepődtem a kérdésen. Lenéztem a karomra, a lábamra, végigmértem a testemet: mennyi mindenre képtelen lennék, ha mozgássérült lennék! És mindezeket mennyire természetesnek veszem! Így válaszoltam:

– „Bár nehéz volna, Uram, de én akkor is szeretnélek téged!"

Akkor az Úr így folytatta:

– „Ha vak volnál, akkor is szeretnéd a világot, amelyet teremtettem?"

Hogyan szerethetnék bármit is anélkül, hogy látnám? Ekkor eszembe jutott a világon élő sok-sok vak ember, és hogy közülük mégis mennyien szeretik Istent és az általa teremtett világot! Így válaszoltam hát:

– „Ugyan ezt az állapotot nem könnyű elképzelni, de én akkor is szeretnélek téged!"

Akkor az Úr a következőt kérdezte:

– „Ha siket volnál, akkor is hallgatnál a szavamra?"

Hogyan tudnék bármire is odafülelni, ha siket volnék? Egyszerre megértettem: Isten szavának a meghallása nem pusztán a fülünk használatának kérdése, hanem a szívünkkel kell odafigyelnünk. Így válaszoltam hát:

– „Bár nehéz volna, de én akkor is hallgatnék a Szavadra!"

Akkor az Úr ezt kérdezte:

– „Ha néma volnál, dicsérnéd-e még akkor is a nevemet?"

Hogyan tudnálak dicsőíteni hang nélkül? Ekkor azonban eszembe jutott, hogy Isten azt kívánja, hogy szívünkből-lelkünkből énekeljünk neki. Egyáltalán nem számít, hogy hallatszik-e valami! És nemcsak énekkel lehet Istent dicsérni, hanem például üldözés idején hálatelt szavainkkal is dicsőíthetjük őt.

Ezt válaszoltam tehát:

– „Jóllehet nem tudnám énekkel zengeni dicsőségedet, mégis dicsérném a nevedet."

Akkor az Úr tovább kérdezett:

– „Valóban szeretsz engem?"

Felbátorodva és erős meggyőződéssel, nyíltan feleltem:

– „Igen, Uram! Szeretlek, mert Te vagy az egyetlen és igaz Isten!"

Úgy gondoltam, jól megfeleltem, ám Isten ekkor ismét kérdezett:

– „AKKOR MIÉRT KÖVETSZ EL BŰNT?"

– „Mert csak ember vagyok" – feleltem. – „Nem vagyok tökéletes."

– „HA ÍGY VAN, AKKOR MIÉRT PONT A JÓ NAPOKBAN SODRÓDSZ EL TŐLEM A LEGMESSZEBBRE? ÉS MIÉRT CSAK A BAJBAN IMÁDKOZOL HOZZÁM IGAZÁN, ŐSZINTÉN?"

Nem volt válaszom. Csak a könnyeim folytak.

– „Miért szégyellsz engem? Miért nem adod tovább az evangélium jó hírét? Miért másokhoz kiáltasz üldözés idején, amikor én a vállamat kínálom neked, hogy kisírhasd magad rajta? Miért keresel kifogásokat, amikor lehetőséget kínálok neked Nevem szolgálatára?"

Próbáltam válaszolni, de nem találtam a szavakat.

– „Megáldottalak az igaz élettel. Nem azért alkottalak, hogy eldobd magadtól ezt az ajándékot. Képességekkel áldottalak meg, hogy szolgálhass nekem, de te folyton elfordulsz tőlem. Kinyilatkoztattam neked Igémet, de te nem akarsz bölcsességben gyarapodni. Szóltam hozzád, de a füled zárva maradt. Megmutattam áldásaimat, de te elfordítottad tőlem szemedet. Meghallgattam imáidat, és mindegyikre válaszoltam."

– **„VALÓBAN SZERETSZ ENGEM?"**

Nem tudtam, mit feleljek. Hogy is tudtam volna? Leírhatatlanul kínosan éreztem magam. Nem volt semmi mentségem. Mit is mondhattam volna? A szívem felzokogott, és a szememből is patakzottak a könnyek. Azt mondtam:

– „Uram, kérlek, bocsáss meg! Nem vagyok méltó, hogy gyermeked legyek."

Ő így felelt:

– „Csupán az én kegyelmemből lehetsz a gyermekem."

– „De akkor miért bocsátasz meg nekem újra és újra?" – kérdeztem. – „Miért szeretsz oly nagyon?"

– „Mert a teremtményem vagy" – válaszolta az Úr. – „A gyermekem vagy. Sohasem hagylak magadra. Amikor sírsz, együtt érzek veled és veled sírok én is. Amikor felkiáltasz örömödben, veled nevetek. Amikor elszomorodsz, vigasztallak, bátorítalak. Amikor elesel, felemellek. Amikor elfáradsz, karjaimban hordozlak. Én veled leszek az idők végezetéig, és mindörökké szeretni foglak."

Sohasem sírtam még ennyire. Hogyan lehettem ennyire távolságtartó korábban? Hogyan voltam képes oly sokféle módon megbántani Istenemet? Végül azt kérdeztem:

– „Mennyire szeretsz engem, Uram?"

Ekkor az Úr kinyújtotta karját, és **megpillantottam szöggel átvert kezét.**

Leborultam hát Krisztus, az én Megváltóm előtt. És akkor – életemben talán először – igazán, szívem mélyéből imádkoztam…

Duncan McVicar atya

Imádság keresztény erényekért

Engedd, irgalmas Isten, hogy mindazt, ami Neked tetszik, hőn óhajtsam, okosan keressem, igazán megismerjem, tökéletesen megtegyem Neved dicséretére és dicsőségére. Rendezd, óh Istenem, állapotomat és add tudnom, amit tőlem kívánsz, hogy megcselekedjem, és add, hogy véghez is vihessem úgy, amint kell és lelkemnek hasznára válik.

Add, Uram, hogy jó- vagy balsorsban egyaránt megállhassam helyemet, hogy abban el ne bizakodjam, ebben el ne csüggedjek. Semmin se örüljek, vagy sajnálkozzam, csak azon, ami Hozzád vezet, vagy Tőled elszakít. Senkinek se kívánjak tetszeni, se ne féljek nemtetszeni, csak Neked. Legyen előttem, Uram, silány minden, ami mulandó, legyen kedves nekem, ami örökké tartó. Legyen unalmas az öröm, mely Kívüled vár, semmit ne kívánjak, ami Nélküled van. Teljék örömöm a munkában, mely Érted van, legyen unalmas minden pihenés, mely Nélküled van.

Add, Uram, hogy szívemet Hozzád irányítsam, és ha lankadnék és botlanék, a javulás szent föltételével állandóan tápláljam. Tégy engem, Uram, **engedelmessé** minden ellenmondás nélkül; tedd, hogy **szegény** legyek minden levertség nélkül; **tiszta** legyek sérelem nélkül, **türelmes** zúgolódás nélkül; **alázatos** színlelés nélkül, **vidám** pajkosság nélkül, **megfontolt** nehézség nélkül; **féljek** tőled kétségbeesés nélkül; **igazmondó** legyek kétszínűség nélkül; **jót cselekvő** elbizakodás nélkül; felebarátomat megintsem **büszkeség nélkül**; **épülésére szolgáljak** szóval és példával, **képmutatás nélkül**.

Adj, Uram, igen éber szívet, hogy annak figyelmét semmi kíváncsi gondolat Tőled el ne terelje; adj nemes szívet, hogy azt semmi hitvány érzelem földre ne teperje; adj egyenes szívet, hogy azt semmiféle mellékszándék el ne görbítse, maga felé ne hajlítsa, adj erős szívet, hogy azt semmi viszontagság meg ne törje; adj szabad szívet, hogy azt semmiféle erőszakos érzelem magához ne fűzhesse.

Adj, Uram, Istenem, Téged megismerő értelmet, Téged kereső buzgalmat, Téged megtaláló bölcsességet; add, hogy életem Előtted kedves legyen, állhatatosságom téged bízvást várjon; és adj bizodalmat, mely Téged végtére átkarolhasson.

Add, hogy büntetéseidet itt a bűnbánat szellemében fogadjam, jótéteményeidet földi zarándoklásomban kegyelmeddel jól felhasználjam, és örömeidet élvezhessem az örök hazában. Ámen.

Aquinói Szent Tamás

A „Vándor" meséje a hitre ébredésről

Amikor a „Vándor" a Nagyvárosba érkezett, a démonok azonnal rárontottak és megpróbálták felfalni, de meghökkenve és csalódottan tapasztalták, hogy a Vándor semmi más, csak tiszta és éber Tűz. Mindent megpróbáltak, hogy bemocskolják, teljesen hasztalan. Nem voltak tisztátalan gondolatai vagy érzései, nem volt takargatnivalója, nem voltak előítéletei. Semmije sem volt, csak kristálytiszta ébersége. Egyszerűen csak Jelen Volt, semmi több. Bűne sem volt… Amikor a város középpontjába ért, ölelésre tárta karjait, és az emberek csak jöttek, és jöttek… Mikor már nagyon sokan vették körül, a Vándor elkezdett egy nagyon komoly mesét mondani:

„Egyszer **a Sátán összehívta a démonokat** a világ minden tájáról.

A nyitóbeszédében ezt mondta:

– Meg kell tartanunk a hatalmunkat az emberiség fölött! Ne hagyjuk, hogy felébredjenek! Nem tarthatjuk vissza a kereszténveket attól például, hogy eljárjanak misére. Nem tarthatjuk vissza őket attól, hogy olvassák a Bibliájukat, és hogy ismerjék az igazságot. Még csak attól sem tarthatjuk vissza őket, hogy egy bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki a Megváltójukkal. Ha egyszer megszerezték ezt a kapcsolatot Jézussal, megtört a hatalmunk felettük.

Úgyhogy engedjétek, hogy elmenjenek istentiszteleteikre, engedjétek, hogy magukhoz vegyék az Eucharisztiát, de lopjátok el az idejüket annyira, hogy ne legyenek képesek igazi kapcsolatot kialakítani Jézus Krisztussal.

– Ezt akarom tenni! – mondta a Sátán. – Eltéríteni őket attól, hogy kialakítsák a **kapcsolatot a Megváltójukkal** és fenntartsák ezt az éltető kapcsolatot egész napon át! Tartsuk fenn a bukott állapotukat!

– Hogyan tegyük ezt? – kiabálták a démonjai.

– Kössétek le őket az élet mellékes és gyarló dolgaival és találjatok ki számtalan cselt, amikkel lefoglalhatjátok a gondolkodásukat – válaszolta. – Pusztuljon a filozófia!

– Kísértsétek őket arra, hogy vásároljanak… **költsenek, költsenek és költsenek**. Hozzátok őket olyan helyzetbe, hogy kérjenek kölcsön, kérjenek és kérjenek, a teljes csődbe jutásig!

– Győzzétek meg a feleségeket, hogy dolgozzanak hosszú órákat és a férjeket, hogy dolgozzanak 6-7 napot egy héten, 10-12 órát egy nap, így kényszerből kialakítják maguknak az üres életformát. Pusztuljon a lélek!

– Tartsátok vissza őket attól, hogy **időt töltsenek a gyerekeikkel, a családjukkal**. Ahogy a családok darabokra hullnak, hamarosan, az otthonaik többé nem lesznek biztonságos menedékek a világ hitványsága elől! Pusztuljon a közösség!

– **Stimuláljátok az agyukat**, hogy ne legyen képesek meghallani azt a 'halk és szelíd belső hangot.'

– Csábítsátok őket arra, hogy **kapcsolják be a rádiót vagy a média-lejátszókat**, amikor csak lehet… például ha vezetnek… hogy hagyják bekapcsolva a tévét, videót, cd-lejátszót és a számítógépet az otthonaikban folyamatosan...

– Gondoskodjatok arról, hogy minden üzletben és étteremben a világon folyjék a „feledés muzsikája" vagy a „hipnotikus altató" folyamatosan. Ez majd megkeményíti a szívet és eltompítja az agyat, megszakítva a kapcsolatot a Krisztussal. Pusztuljon a tudatosság!

– Töltsétek fel a **dohányzóasztalokat** magazinokkal és újságokkal. Nyomjátok bele az agyukba a híreket 24 órán keresztül. Vezetés közben is szívjátok el a tudatukat reklámokkal és hirdetésekkel.

– Árasszátok el az e-mail postafiókjaikat szemétttel, katalógusokkal, amikből online lehet rendelni, sorsolásos játékokkal és mindenféle hírlevéllel és promóciós ingyenes ajánlatokkal, szolgáltatásokkal és hiú reménnyel. Pusztuljon a remény!

– Tetessetek sovány, gyönyörű modelleket a magazinokba és a TV-be, hogy a férjek azt higgyék, hogy csupán a külső szépség a fontos és aztán elégedetlenekké váljanak a feleségükkel.

– Tegyétek tönkre az emberi kapcsolatokat! Pusztuljon a megkülönböztetési képesség!

– Tartsátok fáradtan a feleségeket olyannyira, hogy ne tudják éjjel szeretni a férjüket. Adjatok nekik fejfájást és kínt! Ha nem adják meg a férjüknek azt a szeretetet, amire szükségük van, hamarosan máshol fogják azt keresni. Ez jó hamar szétszakítja a családokat! Pusztuljon a család!

– Adjátok nekik a **Télapót**, hogy eltérítsétek őket attól, hogy megtanítsák a gyerekeiknek a Karácsony igazi jelentését. Adjatok nekik húsvéti nyuszit, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásáról, a bűn és a halál feletti hatalmáról. Legyenek tudatlanok!

– Még ha el is utaznak pihenni, tegyetek arról, hogy hajszolják ott is túl magukat… hogy kimerülten térjenek vissza. Tartsátok őket túl elfoglaltan ahhoz, hogy kimenjenek a természetbe és Isten teremtményeit csodálják. Küldjétek őket inkább vidámparkokba, sportesemányekre, színdarabokra, koncertekre, moziba. Hadd zilálják szét az életüket!

– **Tartsátok őket elfoglaltan**, elfoglaltan és elfoglaltan! Amikor lelki találkozóra mennek, nyugtalan lelkiismerettel fognak távozni, mert értelmetlen az életük!

– Nyomjátok tele az életüket **sok jó kifogással**, hogy ne legyen idejük keresni az Igazságot. Így egy idő után a saját erejüket szétzilálják, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat egy „elég jó cél" érdekében, amely csak látszat, és soha nem is létezett!

– Végül pedig **ne hagyjátok, hogy a gyermekek tiszták maradjanak**. Mocskoljátok be őket, ha lehet, még az anyaméhben!

– Ferdítsétek el a gondolkodásukat, roncsoljátok szét belső elválasztásukat, tapossatok az érzéseikbe, hogy idő előtt megkeményedjenek, nehogy megérinthesse őket a Világosság. Kötözzétek hozzá őket a TV-hez, a PC-khez, lelküket ejtsétek a Múlt fogságába, intelligenciájukat ne engedjétek kifejlődni. Hívjátok segítségül minden eszközt, nehogy megváltsák a világot, mivel ha „felébrednek", képesek lennének rá! Pusztuljon az Emberiség jelene és jövője.

– Működni fog! Biztos működni fog! – üvöltötték a démonok.

– Játsszuk a Nagy Színjátékot az emberekkel, hogy helyettük és velük élhessünk!

Buzgón indultak teljesíteni a megbízatásukat, hogy **az emberek minél kevesebb időt hagyjanak Istenre és a családjaikra** szerte a világon, hogy a Feltámadás ünnepe a nyúl és tojás ünnepe legyen, és hogy minél kevesebb idejük maradjon arra, hogy meséljenek másoknak arról, Jézus Ereje hogyan változtathatja meg az életüket."

Ezek után csönd lett, nagyon nagy csönd. Az emberek visszatartották a lélegzetüket is. Percekig nem hallatszott semmi, csak a szél zúgása a Nagyváros falai között.

Végül valaki felzokogott. Mélyről jövő, zaklatott, őszinte zokogás volt. A Felismerés és a Felébredés könnyei. A Belátás könnyei. A Vándor felállt, leporolta ruháját és mielőtt továbbindult volna, még így szólt:

– Nektek is el kell gondolkodnotok: **„VAJON MELYIK ÉLETET ÉLEM?"**

Ismeretlen szerző

A keresztény ember misztikus?

II/1. rész

Amíg a bölcselet története csak az elméletek történetét tárgyalja, addig a misztika története – akárcsak a vallásé – kettős: egyik a tényeket és az eseményeket ismerteti, a másik pedig ama világnézeti anyagot – a tant –, amelyet egyik vagy másik misztikus kijelentésből, írásból, eseményből vagy a Szentírásból következtethetünk.

Minden elméletnél jobban beszél a tény, s ezért **a misztika történetének célja: a lelkek tényekkel való felébresztése.**

A keresztény misztika kezdete évezredekre nyúlik vissza, sőt már az Ószövetségben kezdődik – **Mózesnek az Úrral való beszéde, a próféták látomásai, Dániel elragadtatása, stb.** – mind-mind misztikus élmények voltak. Keresztelő Szent János küldetése – Szent János evangéliumának 3. fejezete 22-36. versek –, az Úr Jézus egész élete, színeváltozása, Szent János apostol látomásai, Szent Pál apostolnak a paradicsomba, majd a mennybe történt elragadtatása és sok más minden, mind misztikus dolog. S ezek a rendkívüliségek azóta sem szűntek meg, sőt ma – napjainkban is – megismétlődnek.

Téves állítás az – amint látni fogjuk –, hogy a túlvilágról senki se jött vissza. Elsősorban az Úr is visszajött, mert feltámadt. Rajta kívül többen is jöttek vissza, amint azt később látjuk majd, ki szellemi, illetve lelki testben, ki valóságosan. Vagyis ne higgyük, hogy a túlvilág áttörhetetlenül el van falazva ettől a világtól. Sőt annyira egy a kettő, hogy mintegy összeforrva együtt élnek, amint azt a misztika történetének sok-sok esete igazolja. S mivel mindnyájunkat legközelebbről érdeklő dolog a halál utáni világ és élet mivolta, ennélfogva a legnagyobb érték is a misztika történetének és tanainak a megismerése, nem pedig az a sok-sok hiábavaló kisebb-nagyobb bálvány, amiket a halálban vissza kell majd hagynunk…

A misztika, mint már többször említettem, **az Istennel való egyesülés, a lélek isteniesítésének a tudománya.**

Vannak dolgok, amiket nemcsak az égiek, hanem az alvilági lények is meg tudnak tenni – hiszen magát az Urat is *„vitte az ördög egy magas hegyre”* (Mt 4,8) – de nem mindeneket. A másik fontos dolog, amire figyelnünk kell, ama módszer és ama szellem, amellyel e két tábor „cselekszik…” Ezen alvilági lények műve és tana a mágia, a szellemekkel való érintkezés, a szellemek kihasználásának a tudománya, illetve az, miként lehet a szellemekkel érintkezésbe jönni s azoknak vagy mesterévé – ez az igazi mágus – vagy csak eszközévé – ez az igazi médium – lenni. Mindkét esetben azonban, a végén, a szellemeké a – bevétel…

Ezzel szemben a misztikus célja a felsőbbrendű élet, a felsőbbrendű egyéniség kialakítása tanulás, elmélkedés és aszketikus élet által, hogy így – mindinkább jobb és méltóbb eszközévé váljon az Úr Jézusnak és több szolgálatot teljesíthessen Isten és embertársainak s végül egyesülhessen Istennel.

A misztika nem teológiai tudást kíván – hanem megmutatja ama módszereket, amelyek révén kifejleszthetjük magunkban az istenibb életet, amelyekkel rátalálhatunk az örök igazságokra és elnyerhetjük ama legnagyobb égi ajándékot, amit istenieket ismerő bölcsességnek és áldozatokig menő szeretetnek nevezünk. Mert ez a felsőbbrendű lelkiség tünete, nem pedig a külsőségeskedés.

A misztika útja bizonyos lelki fejlődés útján való eggyé válás az Istennel. Amíg az első gyorsan elérhető, addig a másikhoz évek, évtizedek önnevelése szükséges… De aztán más lesz ezek gyümölcse is…

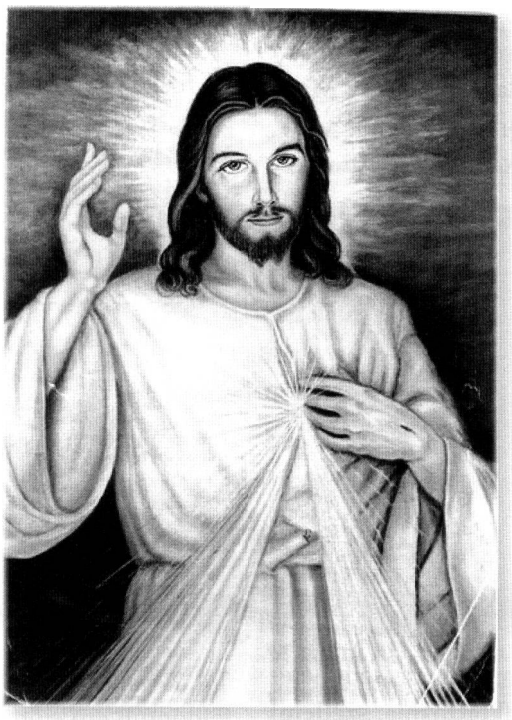
A misztika történelmét ismertetve, meg kell említeni a tudományt is, hiszen a tudomány az egyik előszobája a misztikának… Mindkettő – a tudomány és misztika – ugyanazon csodák világát tárja elénk, csak egyik kisebb, másik nagyobb mértékben… Egyik a mindennapi, másik a rendkívüli tényeket.

Úgyis mondhatnánk, vannak tudományos csodák és misztikus csodák. Ilyen tudományos csodák egyike a fűszál, a rózsalevél felépítettsége éppúgy,

mint a sejtek élete, „öntudata," közismert célszerűsége, a lepke szárnyán pornak látott végtelen finom, apró kis zsindelyezés és tolltakaró – valamint az ismeretlen kezek által összerakódó rendszeres, finom és szimmetrikus hópehely. Egy csepp vízben egész kis világ él, pedig még mindezeknek a felnagyítása csak korlátolt, csak pár ezerszeres még.

Mi lesz, ha ezeket elektronmikroszkóppal milliószorosára nagyítjuk fel? Csodák ezek is, csak nem tudjuk, hogy ki, vagy mi építette fel ilyen pontos, okés célszerű formában e tényeket. Csak mint tényeket ismerjük, de a tényezőket nem! Nem is sejtjük?! Erők játéka? Ennél több... Isten csodálatos műve!

A tényeken túl nem nézhetünk, de a tények ezrei annál hangosabban kiabálnak a gondolkodók felé. Vagyunk! Letagadhatatlanul, eltitkolhatatlanul vannak. A tényező titok csak, meg a végcél! Ez a – minden igazi és vérbeli filozófust és teológust a misztika felé terelő – végcél, hogy ez a sok-sok csoda, ez a sok-sok végtelen finomsággal és bölcsességgel felépített valami, amelyre annyi gondot fordított Valaki, minek?

Annyi bizonyos, hogy nem lehet minden cél nélkül, de mi célra mindez a sok kicsi és sok nagy – csoda? A tudós itt megáll, mert a tényen túl se előre, se hátra nem mehet s ha mégis megy – már nem tudós többé, hanem hívő – teológus, aki vagy az erők, vagy a szellem, esetleg ha mélyen lát, az Isten művének látja a dolgokat, de még ezzel nem ismeri fel a célt, amelyért mindezek megalkottattak.

S így vagyunk a végtelen nagysággal is, a világűrrel. Nem is tudnánk megmondani, melyik dicséri jobban az Istent, a végtelen nagy, mely hatalmát – vagy a végtelen kicsiny, mely képességeit mutatja? Lehetetlen, hogy mindezek csak úgy „cél nélküli okból" lettek volna, hisz céltalanul még az ember sem cselekszik, hát még a felsőbbrendű lények, avagy éppen Isten?! A tényeken és tényezőkön kívül valami célnak is kell lenni. De eddig, a célig, már a teológus se lát be, ő is csak mondja, hiszi, sejti, hogy – **a cél: ismerni, szolgálni, szeretni: meglátni Istent**. Ide, a célig, csak a misztikus hatolhat, csak az, aki beleolvad, megérzi és átéli a dolgok lényegét, aki nem emberi, hanem emberfeletti képességgel is rendelkezik, azzal, ami a tények mögött a tényezőket is látja, érzi, szemléli.

Mindenfelől és mindenhol a csodák ezrei intenek, csak lelki szemekkel kell tudni nézni, kell tudni látni... Akiknek szeme – illetve agya – a történések külszínen túlra még nem lát, az előtt minden csak természetes... De aki a tényeken túl, a tényezők és célok felé is néz, az másként fog látni és következtetni is. Az ilyen megérti, hogy ha ennyi mindenféle ezer és ezer „közismert csoda" lehetséges, miért ne volna lehetséges még néhány ezer ilyen, vagy olyan kevésbé közismert csoda is, hiszen a közismert csodák – akár az ásvány, növény- vagy állatvilágból vesszük is azt – semmivel sem kisebb értékűek, mint azok, melyeket kevésbé ismerünk, a misztikus dolgok. Például ha lehet a delejes vassal mázsákat felemeltetni, miért ne lehetne azt ugyanakkor egy másik ismeretlen erővel is felemelni? Ha a delej tud különbséget tenni réz és vas között, miért ne volna még más olyan erő is, mely éppígy különbséget tud tenni a dolgok és tárgyak között, avagy egy még felsőbb erő, amely meg már mindeneket képes uralni? ... Hiszen csak formai, csak relatív különbség van a közismert tények és a kevésbé ismert tények, azaz csodák között, mert hiszen a delejes vas vonzó ereje mivel sem kisebb csoda, mint például az, ha egy mágus, szent vagy médium magához vonz egy tárgyat, vagy ha – amint látni fogjuk – ő maga felemelkedik a levegőbe. Mindkettő, a mágnes és a „mágus" ténye ugyanaz: csoda – csak az a különbség, hogy egyik közismert s ezért nem csodáljuk, a másik pedig nem s ezért csodáljuk.

Ezek után rá kell eszmélnünk, hogy a dolgok helyes megbírálása céljából nem lehet a tényeket kettéválasztani csodákra és nem csodákra, mert alapjában minden csoda, csak vannak rendkívüli csodák és vannak mindennapi „csodák".

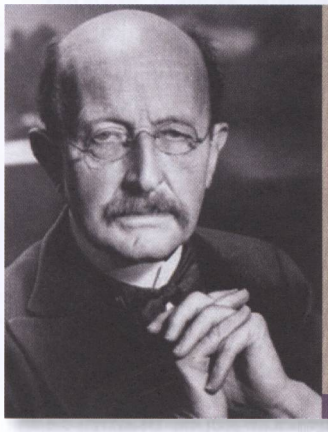
Röck Gyula

— FOLYTATJUK... —

Egy hívő tudós véleménye

Max Planck, Nobel-díjas német fizikus,
a kvantummechanika megalapítója
(1858-1947)

„Eddigi materialista világképünk teljességgel téves és visszás. **Anyag önmagában nem létezik.** Az anyag csak egy erő, amely az elektronok és protonok láthatatlan bolygószilánkjait fogja össze annak az atomnak mikroszkopikus naprendszeréhez, amely minden látható anyag láthatatlan építőköve. Mivel azonban sem intelligens, sem örök erő nem létezik, mögötte egy tudatos szellemet kell feltételeznünk.

»Bárki, aki valaha is komolyabb tudományos munkát végzett, rájött, hogy a tudomány templomába vezető ajtó fölött ezek a szavak állnak kőbe vésve: Hinned kell. Olyan követelmény ez, amely nélkül egyetlen tudós sem lehet meg.«

MAX PLANCK

Mivel azonban önmagában szellem sem létezik, hanem szellemi lényhez kell tartoznia, **szellemi lényt kell a mulandó anyagvilág mögött feltételeznünk.** Mivel azonban szellemi lény sem lehet önmagából eredően, hanem létét csak egy teremtőnek köszönheti, ezért tehát mi kutatók ma elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol az emberiség korábbi gondolkodói már mindig is voltak: Istennél és a teremtés igazságának és valóságának isteni eredeténél!"

„MINDENÜTT Isten van jelen, keretet adva a mikro- és makrokozmosznak. A Mű legapróbb részlete is az alkotó kézjegyét (szignatúráját) hordozza. Viszont fel kell ismerni, hogy nem egy »ott fönt«, felhők mögül leselkedő, a távolból minden titkot kileső, a »jót« mindig jutalmazó, a „rosszat" azonnal büntető és a halál pillanatában egy egész élet értékét egyoldalúan mérlegelő »valaki«, hanem a **minden atommagban és minden sejtmagban**, minden tárgyban és minden élőlényben, egyszóval mindenben, ami körülöttünk és bennünk működő, teremtő SZELLEM által vezérelt őserő fejti ki hatását. Ez avatja MINDENHATÓVÁ!"

Dr. Max Planck: Firenzei beszéd

A fizika professzora az egyik előadásában az akkori felfogással szemben mindenki számára érthető éllel jegyezte meg:

„A vallás, az ember Istenhez való kötöttsége egy földöntúli erő előtti alázatból táplálkozik, amelynek alá vagyunk vetve… Ezzel a hatalommal bizalommal összhangban lenni, ez a vallásos ember törekvése és célja. Ennek az oltalmában érzi biztonságban magát az előre látható és nem látható fenyegető veszedelmekkel szemben. Részese lesz a legtisztább boldogságnak, a lelki békének, amely az Istennel való szoros közösségből és a mindenhatóságába és segítségébe vetett feltétlen bizalomból fakad.

A vallás azonban túlmegy az egyes emberen. Érvényes a nagyobb közösségre, népre, fajra és végső soron az egész emberiségre. Mert Isten az Ura minden népnek, neki van alávetve az egész világ kincseivel (szépségeivel) és borzalmaival egyaránt, és nincs sem a természetben, sem a lélek birodalmában olyan terület, amelyet ne hatna át jelenlétével."

Dr. Max Planck: Vallás és természettudomány

Isten megtalált és magához emelt!

TANÚSÁGTÉTEL

Gyermekkoromban teljesen ateista nevelést kaptam. Ez azt jelentette, hogy még egy műemlék jellegű templomot sem nézhettünk meg soha belülről. Az édesapám rendőr volt és párttag. Ő mindig azt mondta nekünk, hogy minden egyes ilyen cselekedettel az állásával játszott volna. 12 éves voltam, amikor Pécsről kiköltöztünk egy faluba Szilvásra, ahol minden vasárnap eltűntek a gyerekek, mert hittanra mentek. Ezek az alkalmak mindig olyanok voltak, hogy én magamra maradtam. De egyszer vettem a bátorságot és bementem velük együtt a templomba a hittanórára. Megkérdezte tőlem a pap, hogy mondjam el neki a tízparancsolatot. Meglepetésemben visszakérdeztem, hogy „az mi?" Erre kaptam egy nagy pofont. Persze negatív érzelmek keltek bennem egyből a hit meg minden templommal kapcsolatos dolog iránt. Viszont aznap este apámmal találkozott az utcán a pap és elmondta, hogy én olyan rossz vagyok, hogy még a tízparancsolatot sem tudom, és hogy ilyen buta gyereket még nem látott. Ezután apám otthon a rendőrségi szíjával jól elvert, mert el mertem menni a templomba, s hogy az ő állásával játszom. Én akkor megfogadtam, hogy leszek én még felnőtt, és akkor meg fogok keresztelkedni, és hiába mond nekem akármit, ez így lesz.

Amikor 18 éves letten, január volt. Akkor még középiskolás voltam, érettségi előtt álltam. Mivel nagykorú lettem, nem szólhatott bele apám, hogy én mit csinálok, így elmentem és megkeresztelkedtem, áldoztam, bérmálkoztam. Az életmódom nem változott meg, de ezt az alapot már megkaptam, és megkaptam a szentségeket, amik kísérték utána az életemet annak ellenére, hogy én ezt nem is tudtam.

Majdnem 19 évesen az **érettségi után férjhez mentem**. Született két gyerekem. A házasságunk úgy kezdődött, hogy akkor még szocialista rendszer volt, és nem engedték meg a férjemnek – ő katona volt akkor, az első férjem –, hogy templomban esküdjünk, pedig nekem minden vágyam az volt. Ezért is volt az bennem, hogy 18 évesen mindenképpen meglesz a keresztelkedés, mert én az esküvőmön biztos, hogy fehér ruhában fogok állni a templomban! Hát ez nem sikerült. Akkor én roszszul éltem meg ezeket a dolgokat. Már az első gyerek után elkezdett elromlani a házasságunk, de bevállaltam még egy második gyereket is, hogy hátha az rendbe hozza a dolgokat. Nem így történt. A férjem elhagyott, én magamra maradtam a két gyerekkel. Ezek után mindenki elfordult tőlem, a családom és mindenki. Teljesen egyedül maradtam.

Dolgoztam, a gyerekeimet úgy tudtam csak ellátni, nagyon ingerült voltam, mindig veszekedtem velük. Volt, hogy rácsaptam a fenekükre, pedig sokszor nem is volt értelme, meg nem is ők voltak a rosszak, csak én voltam ideges, és mivel a nagymamám folyamatosan az hajtogatta, hogy én úgysem fogok találni már két gyerekkel magamnak senkit, szabályosan bennem volt egy ilyen kényszer, hogy nekem találnom kell magamnak valaki párt, mert egyedül nem akarom leélni az életemet.

Persze akikkel találkoztam, azok soha nem voltak megfelelőek a számomra. Akárkivel beszélgettem, csupán egyszer, akkor már tudtam, hogy nem lesz az igazi, és nem is volt soha folytatása. De mégis ez a vágy valahogy nem akart kihalni belőlem. S egyszer, amikor már nagyon-nagyon mélyen voltam lelkileg, és már úgy éreztem, hogy semmi értelme nincs élni se, akkor hirtelen jött egy ilyen megvilágosodás, hogy *„de hiszen én megkeresztelkedtem, én akkor azt mondtam, hogy én hiszek Jézusban és hiszek Istenben, és tudom, hogy Ő nekem segít. Hát akkor most miért nem hiszem ezt el?"* – és akkor elkezdtem megváltoztatni az életemet.

Elkezdtem komolyan imádkozni. Arra törekedtem, hogy a gyerekeimmel minél türelmesebb legyek, minél több időt töltsek velük, és úgy gondoltam, hogyha az én életemet át tudja változtatni a Jóisten, akkor valószínű meg fogom kapni a társat is, hogyha Ő úgy gondolja, hogy nekem erre szükségem van. Ha meg nincs, akkor meg így tudom leélni az életemet, és el kell, hogy fogadjam. Napról napra változott meg az életem. Olyan emberek álltak mellém, akikről nem gondoltam volna soha, hogy mellém állnak.

Tulajdonképpen úgy volt ez az egész, hogy énbelőlem a negatív dolgok sütöttek addig. Mindig szomorú voltam, mindig mindent negatívan néz-

tem. Amikor elkezdtem pozitívan nézni a dolgokat egyből lettek barátok, lettek segítőtársak, és minden kezdett könnyebb lenni az életemben. A vágy az akkor is megmaradt bennem, hogy találjak magamnak társat, és tulajdonképpen mindig úgy volt, hogy az újsághirdetéseket néztem, de soha nem tudtam volna írni vagy föladni egy hirdetést, sem a keresésre választ. De egyszer találtam egy olyan újsághirdetést, hogy egy apuka egy 5 éves gyereknek anyukát keres. Valahogy erre olyan késztetést éreztem, hogy válaszolnom kell, és megírtam a választ. Volt már máskor is, hogy egyet-egyet megírtam, de azonnal szét is téptem és soha nem került föladásra, de minthogyha hajtott volna valami, hogy nekem oda kell menni és bedobni ezt a levelet. Ez a férfi több mint egy hónappal az én levélbeadásom után jelentkezett.

Amikor megláttam őt, azt mondtam, hogy ebből nem lesz semmi. Jó, hát most már hogyha idejött, akkor beszélgetek vele. Elkezdtünk beszélgetni, és minden megváltozott. Szabályosan vonzottuk egymást a szó szoros értelmében.

A gyerekeinket nem akartuk ebbe belevonni, mert ugye mindegyikünk a gyerekének akarta a legjobbat. De a Jóisten azt is elrendezte, hogy muszáj legyen, hogy a gyerekeket bevonjuk a dologba, és azok meg kikövetelték, hogy mi házasodjunk öszsze. Az első nap az ő fia engem **anyának szólított,** az én gyerekeim **őt apának**. Egyfolytában azt kérték tőlünk, hogy mikor lesz már meg a gyűrű, mikor lesz az esküvő, és mivel a gyermekek érzelmeivel nem akartunk játszani, ezt bevállaltuk. A gyerekek segítettek át minket a nehézségeken is, mert ugye ő is nagyon sokáig volt egyedül, én is nagyon sokáig voltam egyedül, és úgy döntöttünk, hogy a gyerekek érdekében ezt vállaljuk.

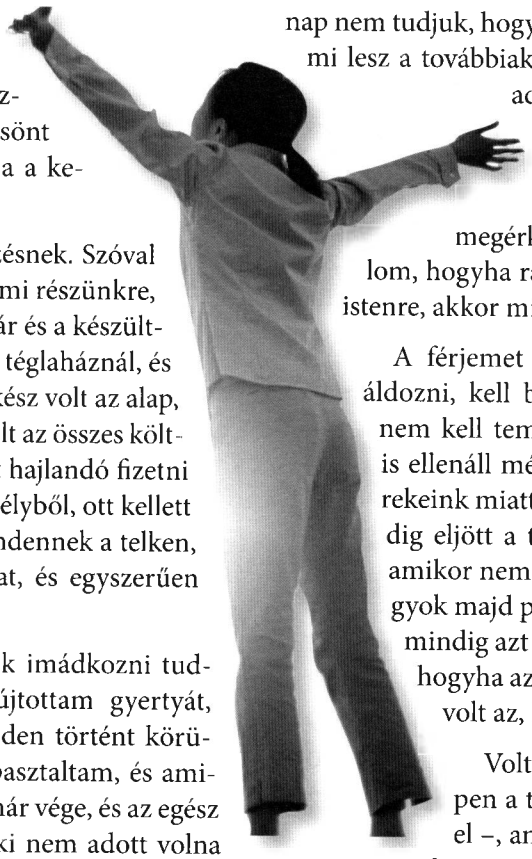
Aztán az esküvőnk sajnos csak polgári esküvő lehetett, mivel hogy a férjemnek volt első házassága, és nekik volt templomi esküvőjük. Én ezt nagyon szomorúan fogadtam, hogy ez nem jó így és én nem szeretném, hogyha ez így lenne. De azt mondta, hogy lehet, hogy érvényteleníteték a házasságukat, de ő nem tudja ezt vállalni. Nagyon nagy tortúra volt mire ők elváltak, és a gyereket az apjának ítélte a bíróság. Pedig abban az időben ez nagyon nagy ritkaság volt, de ő nem szeretné ezt a tortúrát végigcsinálni. Februárban volt az esküvőnk, és húsvétkor meghalt az első felesége, úgyhogy a Jóisten még ezt is a mi javunkra fordította, és hát akkor összeházasodhattunk, rendezhettük a házasságunkat egyházilag. Ez nekem egy hatalmas megtapasztalás volt, hogy mellém állított valakit a Jóisten, és tényleg egy olyan embert, akiben mindenben megbízhattam. A mai napig is együtt csinálunk mindent, együtt neveljük a gyerekeinket, úgyhogy mindegyikünk maximálisan kiveszi ebből a részét. Soha egy pillanatra nem hagyott magamra. Megtapasztaltam az Istennek a jelenlétét azzal is már, hogy őt megkaptam, de az életem nem tudott megváltozni ettől még. Nem tudtam, hogy hogyan kell keresztényként élni, nem volt minta előttem. Ugye a mintából tud a legjobban tanulni az ember.

Elkezdtem egy iskolába járni, ahol az egyik osztálytársam mondta, hogy most indul a Katolikus Általános Iskola a Püspöki Énekiskolában. Most már nem csak a fiúk járhatnak, hanem a lányok is. Ezt nézegettük még akkor, amikor elsős lett a lányom, de ugye akkor csak a fiúk mehettek. Az egyik ovis társa ment is oda, és valahogy ez úgy mindig vonzott, hogy oda kellene vinni. Hát akkor mindjárt át is írattuk, úgyhogy elkezdtünk énekre járni, mert egy énektagozatos osztályba ment másodikba abba az iskolába, és nagyon-nagyon örültünk neki, hogy ez így sikerült.

Ott megtanultuk azt, hogy igen vasárnap misére kell menni. Előtte is bementem én templomba meg imádkoztam, de valahogy az, hogy **rendszeresen templomba járjunk**, ez nem jelentett nekem semmit, és amikor elkezdtük ezt éreztem, hogy ez nekem jó, és annyira jó, hogy ott lehetek a templomban és Jézus jelenlétébe helyezhetem magam, és ha Rábízom magam, akkor nem minden úgy alakul, ahogy én akarom, de mindig valahogy jól alakul. Ezután teljesen átalakult az életünk. Elkezdtünk többet imádkozni, és aztán jött az a hír, hogy kellene minél több ember a **Hittudományi Főiskolának** a teológiai tanfolyamára, és valahogy ez engem úgy megfogott, hogy nekem oda kell mennem. Hát a férjem nem nagyon akarta, de aztán a Balázs atya mondta neki, hogy ez igenis nekem jó lenne, és akkor elmentem és elvégeztem a teológiai tanfolyamot. Közben egy csomó mindent megtapasztaltam és megtanultam, hogy hogyan kell élni, és folyamatosan megtapasztaltuk Istennek a segítségét, hogyha azt az utat jártuk, amit a Jóisten nekünk szánt, akkor mindig ott volt a támasz.

A négy gyerekkel még albérletben laktunk, és el kellett fogadnunk egy szükséglakást, hogy lakáshoz jussunk Pécsett. Ezt elfogadtuk. Minden rosszul alakult. Nagyon rossz volt a hely, nagyon rossz volt minden. Kaptunk egy lakást, oda beköltöztünk, annak örültünk. De persze úgy kaptuk a lakást, hogy hiába voltunk az elsők a bérlőlistán, amit áprilisban adtak ki, szeptemberben kaptunk csak lakást, és

nyáron hoztak egy olyan törvényt, hogy nem jelölnek ki véglegesen bérlőket. Ez azt jelentette, hogy nem kapunk lelépést sem a lakásról. Mi a 3 szobás lakásban már 6 gyerekkel laktunk, és nem tudtunk, egyszerűen nem fértünk el egy 3 szobás kis panelban, a konyhába egyszerűen nem lehetett megmozdulni, hogyha ebédeltünk. Ha valakinek wc-re kellett menni, akkor ki kellett menni az egész családnak, hogy kimehessen, és hát abszolút nem volt már életterünk, és úgy gondoltuk, hogy nekünk kellene egy másik lakás, és akkor hoztak egy olyan törvényt, hogy a köztisztviselők úgy tudnak kölcsönt fölvenni, hogy az állam vállalja a kezességet, és nem kell önerő.

Így álltunk neki egy építkezésnek. Szóval már itt volt egy nagy segítség a mi részünkre, és mi faházat építettünk. Itt az ár és a készültség arány nem ugyanaz, mint a téglaháznál, és nem akart a bank fizetni. Már kész volt az alap, ez nálunk több mint az 1/3-a volt az összes költségnek, és egyszerűen nem volt hajlandó fizetni a bank. Hozták a faanyagot Erdélyből, ott kellett volna már lenni egy csomó mindennek a telken, hogy tudják építeni a házunkat, és egyszerűen nem adják a pénzt.

Most mit csináljunk? – csak imádkozni tudtam, én ott minden este gyújtottam gyertyát, imádkoztunk. Egy csomó minden történt körülöttünk, de semmi jót nem tapasztaltam, és amikor már úgy éreztük, na most már vége, és az egész család elfordult tőlünk, és senki nem adott volna egy fillért se kölcsön addig, amíg az OTP nem fizet, akkor egy nagycsaládos tagunkkal beszélgettünk, és másnap fölhívott, hogy menjek be a Tégla-centrumba, és bemutatott a főnöknek, és megkaptunk minden anyagot hitelbe.

Ezek akkora segítségek voltak, hogy ez nem lehetett emberi segítség. Embereket küldött a Jóisten segíteni, de ezt Neki kellett, hogy így alakítsa, és mindenféle nehézség ellenére 3 hónap alatt fölépült a házunk. Azóta is ebben a házban élünk, és folyamatosan csak Isten jelenlétét tapasztaljuk meg az életünkben. Volt olyan, hogy vissza kellett fizetnünk egy kölcsönt – még ezelőtt volt, a telekvásárláskor –, de a Fundamenta nem adott egy fillért sem, azért mert 6 gyerekünk van.

Azt mondták, hogy sajnálják, de így nem adnak kölcsönt. Más emberektől, olyanoktól, akiktől abszolút nem számítottunk rá, hogy kaphatunk kölcsönt, olyanoktól kaptuk meg a pénzt, hogy ki tudjuk fizetni a teleknek a 2. részletét, amire mi a Fundamentától számítottunk a pénzre. Vissza kellett volna adnunk, és egyszerűen nem fizette ki, 3 hónapig ült a pénzünkön a Fundamenta, amit befizettünk azon is, és ezek után azt mondtuk, hogy nem számít. Minden pénzt, a gyerekek perselyét, mindent összeszedtünk, pont vissza tudtuk fizetni a pénzt azoknak, akiktől kölcsönkértünk, és azt mondtuk, hogy igaz, hogy holnap nem tudjuk, hogy mit eszünk, nem tudjuk, hogy mi lesz a továbbiakban, de ezt nekünk vissza kell adni. Megígértük, hogy visszaadjuk ebben az időpontban és meg is tesszük. Ez egy pénteki nap volt, visszaadtuk, hétfőn megérkezett a pénz. Én úgy gondolom, hogyha rá merjük bízni magunkat a Jóistenre, akkor minden segítséget megkapunk.

A férjemet úgy nevelték, hogy kell első áldozni, kell bérmálkozni, kell minden, de nem kell templomba járni. Ő a mai napig is ellenáll még a dolgoknak, viszont a gyerekeink miatt – a nagyok miatt főleg – mindig eljött a templomba. Volt egy időszak, amikor nem jött el, mert azt mondta, a nagyok majd példát mutatnak a kicsiknek, és mindig azt mondta, hogy: Imádkozzatok, hogyha az asztalnál ültünk, de soha nem volt az, hogy imádkozzunk.

Volt egy olyan alkalom – akkor éppen a teológiai tanfolyamot kezdtem el –, amikor besokallt és azt mondta, hogy ő nem így ismert meg engem, és döntsem el, hogy az Istent vagy őt választom. Ez életem legszörnyűbb éjszakája volt – ez egy szombat este volt –, és másnap reggel, egész éjjel sírás után megkérdezte tőlem, hogy most akkor döntsem el és mondjam meg, hogy kit választottam, és én csak annyit mondtam neki, hogy te tudod, hogy én kit választottam. Erre bement a szobába, fölkeltette a gyerekeket, hogy gyertek, megyünk templomba.

Én úgy gondolom, hogyha ezt nem tettem volna akkor meg, ha nem vallom meg akkor a hitemet, és nem mondom azt, hogy igenis én az Istent választom és csak utána jössz te, akkor nem alakul így az életünk, ahogy alakult. Azóta még a mai napig nem vallja be magának, hogy hisz, de már a 16 éves gyerekem is azt mondta, hogy a cserkész őrsvezető képzőn megkérdezték a családjukról őket, és hogy ő akkor is azt mondta, hogy *az én apám azt mondja, hogy*

nem hisz, de teljesen úgy él, mint aki hisz, és teljesen úgy csinál mindent, csak még ő sem meri szerintem magának bevallani. Ha egy 16 éves gyereknek ez a véleménye, akkor ez valószínű, hogy így van. A férjem mindig azt hajtogatta nekem, amikor az építkezés alatt is, meg folyamatosan az életünkben történnek a csodák, hogy az Istened segített. Aztán egy idő után elkezdődött az, hogy az Isten segített. Most már előfordul, hogy a Jóisten segített, és egy kicsit közeledik hozzá.

A múlt héten tapasztaltam meg azt, hogy eddig minden alkalommal azt mondogatta, hogy imádkozzatok, és a múlt héten azt mondta az asztalnál az egyik este, hogy imádkozzunk. Nem látom, nem hallom, hogy imádkozna, de én tudom azt, hogy a Jóisten azért állította őt mellém, hogy nekem meg kell mutatnom, hogy hogyan tudom esetleg őt rávezetni a hitre, és hogyan tudom a családban ezt megtartani. De hogyha egyszer mellém állította és egy ilyen csodával állította mellém, akkor nem szabad azt, hogy ő éppen a másik oldalon legyen és érzem, hogy nem így van, és talán előbb utóbb most már be is fogja vallani, de persze ez a Jóistenre van bízva, hogy mikor.

Én soha nem erőltettem, hogy ő jöjjön velünk a templomba, de most már előfordul az, hogy magától eljön, és azt mondja, hogy: na jó, akkor most elmegyünk a templomba és utána bemegyünk a vásárba. Jó érzéssel tölt el, és ezek is mind kis csodák az életünkben. Én tudom, hogy ezt sem én, sem más nem tudja elérni nála, de a Jóisten kegyelme határtalan, és ott van és mindig olyan dolgokat tesz, ami előrébb visz minket és nem olyant, ami hátráltatna valamiben. Lehet, hogy most úgy érezzük, hogy ez most nagyon nehéz.és már nincs is mellettünk a Jóisten, de az a dolog biztos, hogy megerősít minket valamiben. Dicsőség az Úrnak!

Kiss Krisztina, 9 gyermekes anyuka

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus a feltámadás és az élet! 3
Csernáth Zoltán: Isten irgalmas szeretete szól hozzánk! 4
Kempis Tamás: Az alázatos önismeret 3
P. Hubert: Uram! Taníts meg az önmegtagadásra! ..7
Duncan McVicar: Szeretsz engem? 8
Aquinói Tamás: Imádság keresztény erényekért 9
A „Vándor" meséje a hitre ébredésről 10
Röck Gyula: A keresztény ember misztikus? (1.) ... 12
Max Planck: Egy hívő tudós véleménye 14
Kiss Krisztina: Isten megtalált és magához emelt! ... 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- 2014. március 3-án, hétfőn este 6 órakor **Szentlélek szeminárium**, március 5-én, szerdán este 6 órakor **Gyógyító szeminárium** kezdődik az Emmausz Házban (1146 Bp., Thököly út 120.). Jelentkezni a 06-1-222-5306 telefonszámon (H-Cs: 10-16-ig), illetve személyesen lehet.
- Akik **adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- Akik még nem küldték el újságunk előfizetését, ne feledkezzenek meg róla. Akik le akarják mondani, kérjük telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!
- **KAPHATÓ Merlin Carothers: A dicsőítésben rejlő erő** című könyve (1.200.-Ft) az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com; maranatha.hu@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Lehet veletek akár 200 angyal is,
de egy se tud nektek föloldozást adni.
De a pap, még a legegyszerűbb is, tud.
Hatalma van azt mondani:
„Feloldozlak bűneidből, menj békével!”

(Vianney Szent János)

Megdöbbentő, hogy sokszor mennyire nem élünk Isten ezen mindennél értékesebb ajándékával.

(†Csernáth Zoltán)

„Küzdeni az önzés ellen, Isten és az embertársaim után helyezni saját magamat: csak ez segíthet nekünk helyreállítani azt a szeretetet, amelyet Isten elgondolt számunkra, hogy szeressük Őt és a felebarátainkat." (Paul Hubert atya)

Ára: 200.-Ft

Fotó: Medjugorje (D. Eszter)